

„Hogy mondtad?! Írtál egy japán steampunk regényt, mitikus lényekkel, felkeléssel és egy bitang erős női főszereplővel? A végére nem is igazán tudtam figyelni.

Az, hogy »japán steampunk«, mindent vitt.”

—Patrick Rothfuss, *Bestsellerkésző*

ENDSINGER

v é g s ő d a l n o k

A LÓTUSZ HÁBORÚJA

3. KÖNYV

fine
selection

JAY KRISTOFF

JAY KRISTOFF

ENDSINGER

v é g s ő d a l n o k

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Jacknek, Maxnek és Poppynak.
Emeljétek fel az öklötöket.*

♣ SHIMAZ BIRODALOM RENDJEI

TIGRIS KLÁN (TORA)

RÓKA KLÁN (KITSUNE)

SÁRKÁNY KLÁN (RYU)

FŐNIX KLÁN (FUSHICHO)

♣ LÓTUSZ CÉH

SHIMA-SZIGETEK

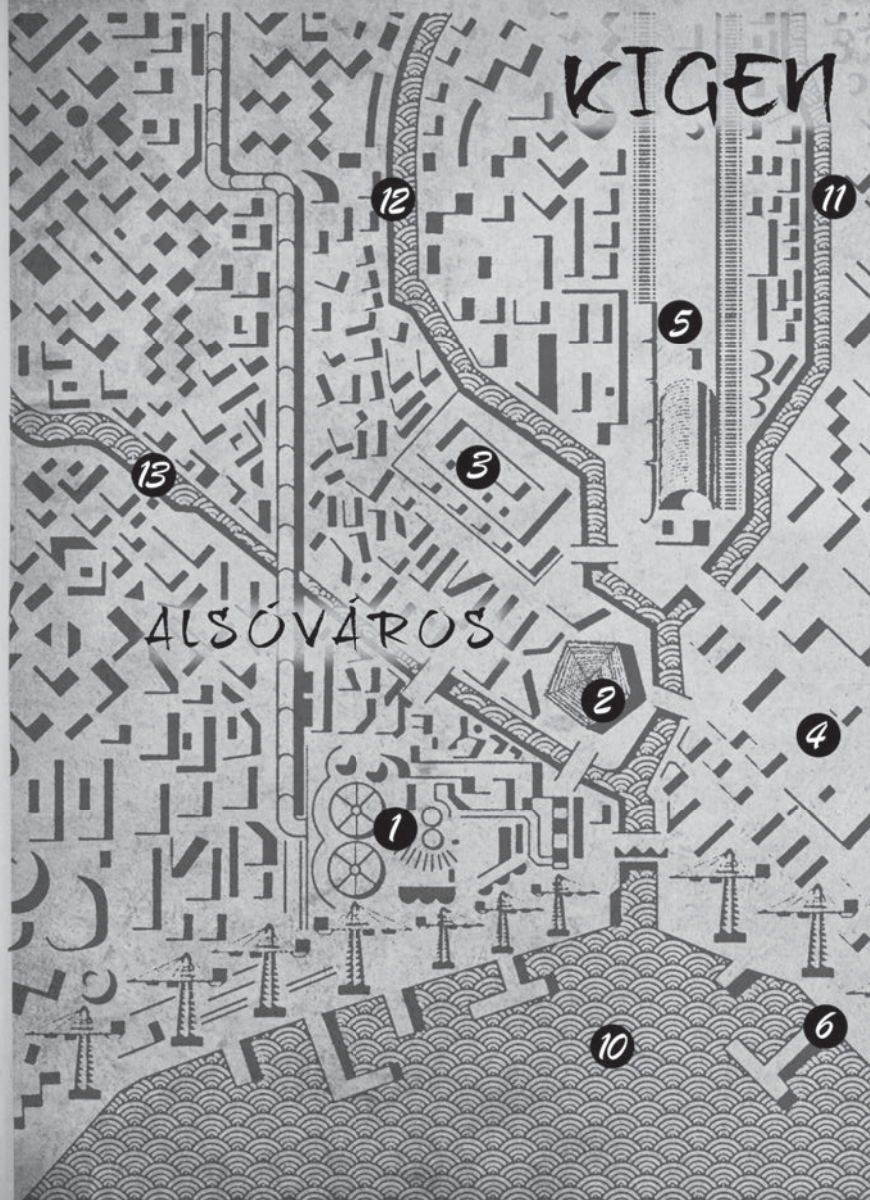

- Tigris klán
- Főnix klán
- Róka klán
- Sárkány klán

- Chivezeték-rendszer
- Vasútvonal

KIGEN

ALSÓVÁROS

VÁROS

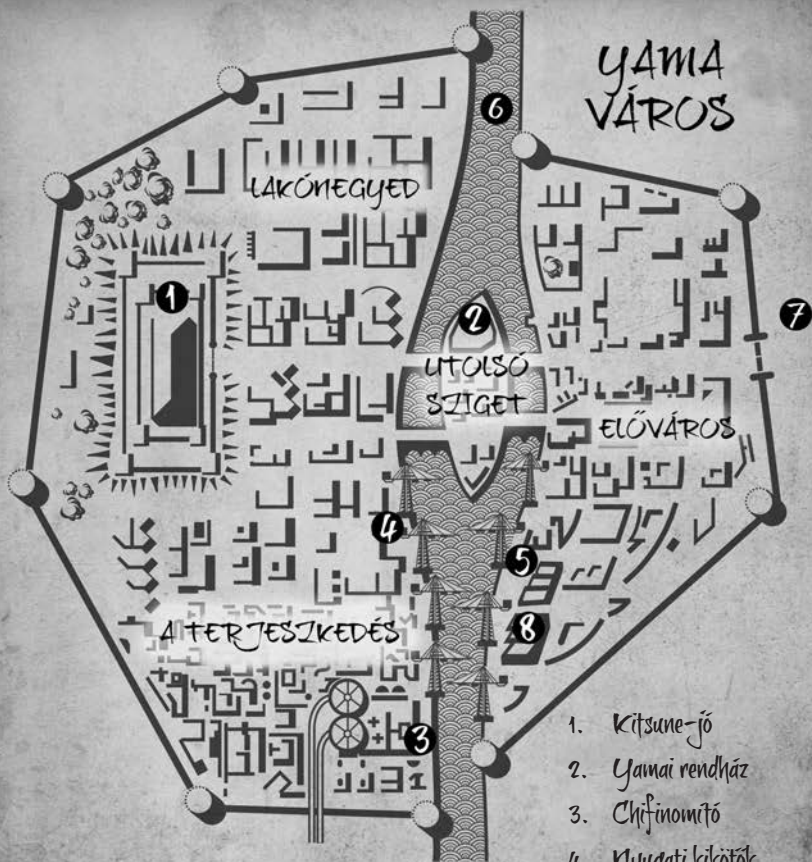

FELSŐVÁROS

KIKÖTŐ

1. Chifinomító
2. Céh-rendház
3. Kigeni börtön
4. Piac tér
5. Vasúti sínek
6. Toronysor - Darusor
7. Aréna
8. Palota
9. A sōgun palotája
10. Kigen-öböl
11. Shiroi folyó
12. Shoujō folyó
13. Junsei folyó

YAMA VÁROS

1. Kitsune-jő
2. Yamai rendház
3. Chifinomitő
4. Nyugati kikötők
5. Keleti kikötők
6. Amatsu folyó
7. Torkolat
8. Raktárnegyed

„Eljön az az idő, amikor a gépezet működése olyan gyűlöletessé válik, úgy belesajdul a szívetek, hogy nem vehettek benne részt. Még passzív módon sem vehettek benne részt. És fel kell tennetek a testeteket a fogaskerekekre és a kerekre, a fogantyúkra és minden berendezésre, és meg kell állítanotok. És meg kell mutatnotok az embereknek, akik működtetik, az embereknek, akik birtokolják, hogy amíg szabadok nem vagytok, a gépezetet egyáltalán nem fogjátok engedni működni.”

– Mario Savio

⚡ LÓTUSZ HÁBORÚJA EMLÉKEZTETŐ ⚡ SZEREPLŐKRŐL

⚡⚡

⚡ KI AZ ÖRDÖG EZ ⚡ SOK EMBER?

Yukiko – Fialat lány, aki képes telepatikusan kommunikálni az állatokkal (a képesség neve *Észlelés*). Erőteljes kötődés alakult ki közte és Buruu, a mennydörgéstigris között, és Yukiko lett a Kagé-lázadás egyik vezetője. A telepatikus képessége növekszik, de a lenyűgöző képességek mellett kínzó fejfájásra is szert tett, és mindennek kiváltó oka – vagyis hogy gyemeket vár a Tigris hadúrtól, Hirótól – még nagyobb fájdalmat hordoz.

Utolsó ismert tartózkodási helye: Yukiko északra utazott, hogy megtudja az igazságot növekvő erejéről. Miután rátalált a nőstény mennydörgéstigrisre, Kaiah-ra és egy gaijin villámfarmra, még időben visszatért Shimába, hogy megakadályozza Hiro és Lady Aisha házasságkötését, és megmentsse a lázadást a pusztulástól.

Buruu – Mennydörgéstigris, más néven arashitora. Yukiko legjobb barátja és hű társa. Fajának utolsó példánya a Shima-szigeteken. Szárnyait megcsönkította Yoritomo sógun, és a következő vedléséig nem

tud repülni, csak a mérnök, Kin által készített gépszárnyakon. A többi arashitora „Testvérgyilkos”-nak nevezi őt, de Buruu nem árulta el ennek okát.

Tutolsó ismert tartózkodási helye: Yukikóval van.

Kin – Műszaki (mérnök) a Lótusz céhből, aki gépszárnyakat készített Buruunak. Kin megpróbált csatlakozni a Kagé-lázadáshoz, de nem fogadták be őt. A Hiro esküvőjét ért támadás közben Kin és a Készítő Ayane elárulták a lázadást, és a lázadás vezetőjét, Daichit a Lótusz cég kezére juttatták.

Tutolsó ismert tartózkodási helye: az árulása után Kint visszafogadták a Céhbe.

Akihito – A császári udvar korábbi vadásza és Yukiko gyerekkori barátja. Kigen városában ragadt, miután Yukiko elment. Itt találkozott két testvérrel, Hanával és Yoshival, akik az Észlelés képességével rendelkeznek. A Hiro esküvőjét ért támadás alatt Akihito megmentette Hanát és Yoshit a jakuza bűnözőktől, és bevonta őket a Kagé-lázadásba.

Tutolsó ismert tartózkodási helye: a *Kurea* éghajó fedélzete, a többi Kagé-taggal.

Hana – Egy burakumin (klán nélküli) hajléktalan, aki szobalányként szolgált a Kigen-palotában. Yukiko meggyőzte, hogy csatlakozzon a Kagéhez. Segített kiszabadítani Michit a börtönből. Birtokában van az Észlelésnek, anyja egy Kitsune-katona gaijin fogja volt. A bal szemét kitépte egy jakuza bűnöző, de a jobb szeme úgy ragyog, mint a rózsakvarc. Fogalma sincs, miért.

Tutolsó ismert tartózkodási helye: a *Kurea* éghajó fedélzete, a többi Kagé-taggal.

Yoshi – Hana testvére, tapasztalt tolvaj, aki ujjat húzott a jakuzával, ami miatt a szerelmét meggyilkolták, testvérét pedig megnyomorították. Félgaijin, mint a testvére, és ő is képes az Észlelésre, habár elsősorban arra használja, hogy patkányokkal beszélgessen.

Tutolsó ismert tartózkodási helye: a *Kurea* éghajó fedélzete.

Jurou – Yoshi szerelme, megkínózták és megölték a jakuza bűnözők.
Utolsó ismert tartózkodási helye: egy sikátor, Kigen városában.

Daken – Yoshi és Hana macskája. Meghalt, miközben megpróbálta megmenteni Hanát a jakuzától.
Utolsó ismert tartózkodási helye: jakuzaraktár.

Kaiah – Nőstény arashitora, akit Yukiko talált meg a gaijin villámfarm közelében. Kaiah-nak és Buruunak zavaros múltja van – Kaiah úgy hivatkozik Buruura, mint a „Testvérgyilkos”, és lenézően bánik vele. Belement, hogy segít Yukikónak és a lázadásnak, hogy megvédhesse Yukiko még meg nem született gyermekeit.
Utolsó ismert tartózkodási helye: Yukikóval van.

Ayane – A Lótusz céh és a Készítő szekta tagja. Kin lázadása ösztönözte, hogy elutazzon az Iishi-hegységbe, és ott csatlakozzon a Kagéhez, de kegyetlenséggel és bizalmatlansággal kellett szembenéznie, majd végül brutális bántalmazás érte Isao keze által. Ez a támadás vette rá Kint, hogy elárulja a lázadást, és eladja Daichit a korábbi mestereinek.
Utolsó ismert tartózkodási helye: Kin árulása után Ayanét visszafogadta a Céh.

Yoritomo-no-miya – Shima sógunja, a Tigris klán hadura. Örült, aki túl fiatalon került trónra, és felemésztette a hatalom.
Utolsó ismert tartózkodási helye: Yoritomót meggyilkolta Yukiko.

Aisha – Yoritomo testvére. A Kazumitsu-dinasztia utolsó leánya, a Kagé titkos szövetségese. Yoritomo eltörte Aisha nyakát, amikor rájött, hogy a lány szimpatizál a lázadással.
Utolsó ismert tartózkodási helye: hogy megkímélje magát attól a szégyentől, hogy hozzámenjen Hiróhoz, Aisha könyörgött Michinek, hogy vessen véget az életének. A Kigen palotában halt meg.

Michi – Lady Aisha szobalánya, a Kagé titkos tagja. Kardmester. Michi feláldozott egy szeretettel és boldogsággal teli életet a Tigris Lord Ichizo

(Hiro unokatestvére) oldalán, amikor megölte őt, hogy megpróbálja megmenteni Aishát. Amikor Lady Aisha könyörgött neki, hogy vessen véget a szenvedésének, könnyezve beleegyezett.

Utolsó ismert tartózkodási helye: a *Kurea* éghajó fedélzete, a többi Kagé-taggal.

Hiro, avagy a Tengerzöld Szemű Fiú – A Tigris klán hadura. A Lótusz céh kinevezte Tigris klánvezérré, és kapott tőlük egy prosztetikus kart, miután Buruu letépte az övét. A Céh szándéka volt, hogy Hiro elvegye Aishát, és így megerősítsék a jogát a sóguni trónhoz, de a terv meghiúsult. Hiro Yukiko korábbi szeretője, és semmi másra nem vágyik, mint hogy holtan lássa őt.

Utolsó ismert tartózkodási helye: Kigen városában, a palotájának romjai között.

Daichi – A Kagé vezére. A Kazumitsu elit egykori tagja, aki fellázadt a sógun ellen, miután Yoritomo megcsónkította a lányát, Kaorit. Daichi lótuszfüggő, a lótusz pedig súlyos, gyógyíthatatlan tüdőbetegséget okozott nála, ami köhögőrohamokat idéz elő, miközben szájából fekete nyál bugyborékol. Kin elárulta Daichit a Hiro esküvőjén történt támadás során, és a Céh elfogta.

Utolsó ismert tartózkodási helye: a Lótusz céh egyik börtöncellája.

Kaori – A Kagé hadnagya, Daichi lánya. Szörnyű heget visel az arcán, amelyet Yoritomo-no-miya okozott. Kaori segített a Hiro esküvőjét ért támadás vezetésében, amely apja elfogásával végződött.

Utolsó ismert tartózkodási helye: a *Kurea* éghajó fedélzete.

Kensai – A Lótusz céh Másodvirágza, a Céh Hangja Kigen városában. Az egyik leghatalmasabb és legnagyobb befolyású Céhtag, Kin fogadott nagybátyja és a Felőrlőként ismert vasbehemót legfőbb tervezője. A Felőrlő egy mechanikus óriás, amellyel véget akarnak vetni a gaijin háborúnak, és elpusztítanak a Kagé-lázadást.

Utolsó ismert tartózkodási helye: a Lótusz céh Kigeni rendháza.

Pjotr – Gaijin orvos, aki segített Yukikónak megszökni a villámfarmról. Egy fogságban lévő lázadó Céhtag barátja volt, és miután az meghalt, megesküdtött, hogy eljuttat egy üzenetet a szerelmének. Visszament Shimába Yukikóval, Buruuval és Kaiah-val.

Utolsó ismert tartózkodási helye: a Kagé főhadiszállása az Iishi-hegységben.

Isao – A Kagé egy ifjú tagja. Megleste Yukikót fürdés közben, és felfedezte, hogy a lány a sógun tetoválását viseli a karján. Kin hátba szúrta a Hiro esküvőjét ért támadás alatt, büntetésképpen az Ayane felé mutatott kegyetlenségéért.

Utolsó ismert tartózkodási helye: holtan egy kigeni alagsorban.

Feketerigó – A *Kurea* éghajó kiváló és a lázadók pártján álló kapitánya.

Utolsó ismert tartózkodási helye: a hajóján, ahogy elrepítette a Kagét Kigen romjaiból.

1. RÉSZ SZÜLETÉS

*„Ment a sötétségen át, ment
A szent Lord Izanagi, Teremtő és Atya.
Szerelme, Mindenek Anyja, a nagy Lady Izanami elveszett.
Mélyen bent, Jomi feketeségében, nyakán
a bánat végtelen szálaival keresi szerelmét.
Amit pedig talált, mérhetetlen Mérföldek és megpróbáltatások után,
Azt mégis hátrahagyta.*

A Tízezer Nap Könyvéből

ELŐSZÓ

AZ ANYJUKBAN LÉVŐ VALAMI KI AKART JUTNI.

Duzzadtan, akár a kő, Nap Úrnő nyugat felé zuhant, egyenesen a rá várakozó óceánba. Hanyatlását hűvösség követte, a hegyek árnyaiban kígyózott, a poros kis tanya és annak kihalt mezői felé tekeredett. A szél a közelgő tél rideg csípését hozta, az érintésétől a köd úgy gomolygott felfelé a halott földekről, mint vonagló szerető az anyjuk sikolyainak hullámain.

Tetsuo és Hikita guggolt a koszban, piszkos arccal, rongyos ruhákban. A gyerekek elhagyták a házat, amikor a zaj már túl sok lett számukra. Az anyjuk kétségbeesett sírása könnyeket csalt elő a kis Tetsuóból, Hikita pedig megfogta öccse kezét, és kivezette a sötét csöndbe. Hikita tudta, hogy erősnek kell maradnia. Már ő volt a férfi. Vékony vállai még csak tíz nyarat éltek meg, mégis cipelték a családja és a világ terheit.

A szomszéd megérkezett a bábával, a nők a jajveszékélő anya ágyához gyűltek, és csak akkor jöttek ki, amikor kiöntötték a vörös vízzel telt vödörket a repedezett földre, vagy kifacsarták a véres rongyokat az ujjaik között. Hikita figyelte őket a korommal bekent üveg mögött, amely olyan fekete és üres volt, mint az alkony a fejük fölött.

Tudta, hogy egy újabb száj mit jelent a családjára nézve. Tudta, hogy száználmas helyükön arra sem marad majd elég jó föld a következő idényben, hogy hármát etessen, nemhogy négyet. De a baba akkor is jött, ha akarta, ha nem. Végül is nem volt neki más hely, ahová mehetett volna.

Tetsuo botot döfött a hamuszerű földbe. A lótusztermés lengett és hömpölygött körülöttük, hangok suttogtak a kiszáradt levelek közt.

– Szerinted megint fiú lesz?

– Csak a Teremtők tudják – felelte Hikita.

– Én húgot szeretnék.

– Én azt szeretném, ha az a goromba fráter, akitől a gyerek van, mellette lenne. Szeretném, ha apa még mindig életben lenne – ráncolta össze a homlokát Hikita, ahogy talpra állt. – Az életben nem számít, hogy mit szeretnénk.

A Tōnan-hegységet bámulta, tőlük nyugatra. Mintha recés öklök emelkedtek volna a lenyugvó nappal szemben. Hikita lába és azok közt a kőöklök között több mérföldnyi halott föld húzódott a sötétsgben. Húszlábnyi mélységben futottak a hasadások, amelyeket fojtogató köd vett körül. A füstön keresztül látott itt-ott egy törött szekeret vagy egy összedőlt pajtát. A lerombolt farmokat elnyelte a feketeség, ami a Foltból áradt. Tudta, hogy valahol ott, a hegyek között áll az Első Ház, a Céh hatalmának szíve Shimában. És ott vannak azok, akik megettették a lótuszt a kerek szeműekkel, legalábbis a rádióban néha ezt mondták. Azok, akik kivéztették ezt a vidéket az üzemanyag és a virágok kedvéért.

Néha, amikor az éghajók elrepültek a fejük felett, az ablakok beleremegtek, a kis Tetsuo felébredt álmából, és azt gondolta, hogy a démonok épp felemelkednek a poklokból. De Hikita tudta, hogy az oniknak jobb dolguk is van, mint hogy ostoba kisfiúk álmát zargassák. A Végző Dalnok gyermekei a föld alatt laknak, mélyen a Jomi alvilágban. A felhőket a harsozó gépekben ülő emberek mocskolták be. Az emberek tették az eget vörössé, a vidéket hamuvá, az esőt feketévé. Nem démonok. Nem istenek. Csak emberek.

Reszkető sikoly hasított keresztül a szürkületen, az anyjuk sikoltott torzakadtaból. Hikita ismét összeráncolta a homlokát, felemelte a kendőjét, és köpött egyet. Öcs vagy hóg, egyre megy. Utálni fogja azt a gyereket. Utálni, ahogy utálta az apját is a nyugodt beszédével és a még nyugodtabb mosolyával. Az alak kihasználta egy özvegy magányát, aztán otthagya megszegyenítve, egy fattyúval a hasában. Megölné, ha újra látná. Megmutatná neki, hogy habár a Folt szélén élnek, Shima hét szigetének legszegényebb vidékén, akkor is a Ryu klánhoz tartoznak. A Sárkányok vére még mindig az ereikben csörgedezik.

Az ablakok rázkódni kezdtek, Hikita pedig felnézett, várva, hogy a Céh egy éghajóját látja majd zörögve áthaladni a szürkületben. De az ég üres volt, fakóvörös, viharfelhőkkel teli. A zörgés egyre erősödött, a föld úgy megremegett, hogy térdre esett tőle. Tetsuo végigmászott a talajon, ami úgy morajlott alattuk, mint egy hatalmas, fájó has. A testvérek egymásba kapaszkodtak, ahogy a sziget megmozdult, Tetsuo sírt félelmében.

– Még egy földrengés?

Az ötödik az elmúlt hetekben. A remegés szép lassan alábbhagyott, végül az egyetlen zaj az maradt, ahogy a rothadt föld sietve hullott a halott vidék hasadécai közé. Halk sírást hallottak: egy újszülött első zavart tiltakozását, amiért kirángatták a véres melegségből az emberek világába. Rugdosás és sírás.

– Itt van! – sírt fel Tetsuo, megfélekedve a remegésről. Kicsúszott Hikita öleléséből, és berontott a házba, koszos sarkai úgy verték a verandát, mint a dobok.

Hikita lassan felállt, hallgatta az új száj éhes nyöszörgését. Hallotta, ahogy az anyja sír, hallotta az örömet a hangjában, hogy behívta, hogy ismerje meg az új hűgát. A fiú pedig megrázta a fejét, és lenyalta a hamut az ajkáról, ahogy keresztülnézett a lótusz magas indáin a hegyek alja körüli pusztításra.

Pislogott. Összehúzta a szemét a félhomályban.

Apró fények. Vérvörösek. Egy pár, ami átvilágított a lótusz levelein. Az apró lábak zörrenése a halott leveleken és a még halottabb földön. Hikita a sötétségbe bámult, az új testvére visítása megtöltötte a fülét. A halott föld gázai olyan sűrű árnyékok képeztek, mint az olaj, úgy hullámozgott, mint a fekete víz. A lótuszszárak finoman elhajlottak, ahogy valami keresztülgázolt a termésen, a kis fények pedig pislákolni kezdtek, egyszer, kétszer, úgy kacsingattak, mint a rég elveszett csillagok a fejük fölötti égen.

Nem, nem kacsingattak, döbönt rá.

Pislogtak.

Egy fekete földdel és hamuval borított alak csoszogott elő az indák közül. Két láb magas volt csupán, de hosszú, mélyre lenyúló karjai voltak, a háta pedig meggörnyedt, ahogy lépkedett és a levegőbe szuszogott. A

szeme skarlátvörösen izzott, és véres fényt vetett dús szemöldökére, kopasz koponyájára, duzzadt ajkára. Láta a fiút, szája olyan ostobán vigyorodott el, mint amikor egy kisgyerek talál egy új játszótársat. A fogai azonban sárgás tépőfogak voltak, agyarak, amik az állkapcsából nőttek ki, és Hikita rájött, hogy a kosz és hamu álarca alatt a bőre éjkék színű.

– Uh-uuuhhhhhhhh – mondta a lény kinyújtott karokkal.

Hikita a nyújtózkodó ujjak végén meredező karmokon tartotta a szemét, amelyek olyan élesek voltak, mint egy katana.

– Gn-uhhhhh...

– Oni – sóhajtotta. – Lord Izanagi, ments meg.

A démon meghátrált a Teremtő Isten nevére, szeme nagyra és szélesre nőtt. Előreszökkent, ujjperceit a földön húzta, és mérges visítás áradt görbe tépőfogai közül.

Hikita felordított. A húgával együtt sikoltott, itt, a húga születése napján, a törött hegycsúcsok árnyékában, a rothadás közepette, ami úgy kúszott végig a sziget felszínén, mint a rák. Úgy sikoltott, mintha ez lenne az utolsó lélegzetvétele. Mintha ez lenne minden, ami ő, és ami belőle válhat.

Mintha magának a világnak lenne vége.

1

SKIZMA

VILLÁMOK ÉGETTÉK FEHÉRRE AZ EGET, és csillogtak a fekete üvegen.

Buruu és Kaiah magasodott fölötte, gondolataik tomboló vihar az elméjében.

A fejében, a gyomrában pedig csak fájdalom.

YUKIKO...

Miről beszél?

– MONDD EL NEKI! –

Mit mondjon el? És kik azok az „ők”?

YUKIKO, TE ÉS A GYEREK...

– Yukiko.

A lány kinyitotta a szemét, érezte az égő cédrus édes illatát a tüdejében. Beletelt egy pillanatba, hogy rájöjjön, hol van. Hogy ki ő. Hogy hogyan jutottak el idáig.

Egy kandalló mellett térdelt, egy egyszerű házban, a fák között rejtőző falu szívében. Csontig hatoló hideg szállt le a hegyekből, olyan éhesen, mint a szellemek, és végigrabolva a Kagé-főhadiszállást elhozta a közelgő tél fagyos ígétét. Yukiko kiszagolta a levegőben, amikor az állvány szélén várt. Viharfelhők, fehér dér és fekete, fekete eső.

Hat másik is ült még a lángok körül. Egy lefejezett lázadás vérző maradványai.

Katonák vezető nélkül?

Vagy bárányok pásztor nélkül?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Kaori Yukikót bámulta a tűz lángjain át, acélszürke szeme vérben forgott, benne árnyékok köröztek. Hosszú frufru borította a sebhelyet, ami homloktól állig ért, bőre sápadt és nyúzott volt. Daichi párnáján ült, a kör legfőbb helyén. Mindenki azt feltételezte, hogy Daichi lányaként Kaori veszi át a hatalmat, így, hogy a lázadás vezetője elment.

Nem, nem elment, gondolta Yukiko.

Elvitték.

Más Kagé-tagok ültek Kaori mellett: Maro, az eredeti tanács másik utolsó tagja, hosszú haja harcosok fonataiba fogva, hiányzó szemét bőrdarab fedte. Mellette ült Feketerigó, az éghajó kapitánya, aki elrepítette őket Kigen parázsló romjaiból.

A férfi morcos tekintetét szinte teljesen eltakarta egy hatalmas szalma-kalap, a szakálla olyan sűrű volt, mint az élősövény. Aztán ott volt Michi természetesen, kicsi és pengeéles lánckatana és vakizasi keresztelte a hátát, megjelölve egy nemes Tigris család pecsétjével. A kicsi Tomo ült az ölében, a fekete-fehér kiskutyá, akit megmentett Aisha termeiből, és aki most épp egy csomózott kötelet rágcsált.

Villámlás ívelt végig a mérges horizonton.

Az erdő pulzusa döngetett Yukiko fejében, az Észlelés olyan hangos és tiszta volt, ahogy emlékezett rá. Próbálta tompítani, megszünni a saját maga köré húzott falával. Érzett minden egyes élőlényt maga körül: vadászni kész baglyokat, menekülő egereket és minden életet a kettő között, és azt is, ami mindannyiuk felett égett, és minden férfi, nő és gyerek elméjét a faluban a fa tetején. A keze a hasához tévedt, a lehetetlenül összegabalyodott melegség két szikrájához, amelyet a testében érzett.

Bennem.

Nem volt hely a fejében egy ilyen gondolatnak. Nincs olyan világ, ahol ennek lenne bármi értelme.

Akihito megfogta a kezét, hatalmas mancsa elnyelte az övét. Yukiko cserébe megszorította az ujjait. Miután hónapokig azt hitte, hogy meghalt Kigen börtönében, a viszontlátás olyan érzés volt, mintha hazatért volna. Ott ültek Feketerigó hajóján a Kigenből való visszavonulás alatt; a nagy férfi az elveszett hónapokról beszélt, a sérült lábáról, és hogy hogyan találta meg az utcagyerekeket, Hanát és Yoshit. Yukiko mesélt a gaijin villámfarmról, a tengeri sárkányokról, a Razor-szigetéről. Legvégül pedig